

Χριστούγεννα στο Ναό του Πρωτάτου στο Άγιον Όρος - Δράμας Δωρόθεος: Η Παναγία του «Άξιον Εστίν», σκέπη, καταφυγή και αγαλλίαμα

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιον Όρος](#) / [Γενικά Θέματα](#)

Ο Σεβ. Μητροπολίτης Δράμας κ. Δωρόθεος, προσκεκλημένος της Ιεράς Επιστασίας της Αθωνικής Πολιτείας, συμμετείχε στην Αγρυπνία της εορτής της Γεννήσεως του Κυρίου μας κατά το παλαιό εορτολόγιο, το Σάββατο προς Κυριακή της 7ης Ιανουαρίου, στο Ναό του Πρωτάτου στις Καρυές.

Ο Σεβασμιώτατος ευχαρίστησε την Α.Θ.Π. τον Οικουμενικό Πατριάρχη κ. κ. Βαρθολομαίο για την κανονική άδεια που παρείχε στην ελαχιστότητά του να μετάσχει στην εορτή, ως και τον Άγιο Πρωτεπιστάτη και τα μέλη της Ιεράς Επιστοασίας για την εξόχως τιμητική πρόσκληση.

Στην αντιφώνησή του προς τον Πρωτεπιστάτη, τόνισε μεταξύ άλλων:

«Η Βηθλεέμ άνοιξε την Εδεμ, ελάτε να δούμε.

Την ευφροσύνη εν κρυφή βρήκαμε, ελάτε να πάρουμε.

Του Παραδείσου τα δώρα μέσα στο Σπήλαιο» (στίχοι Κοντακίου εορτής).

Η Υμνολογία του Ρωμανού του Μελωδού περιέχει τον πυρήνα της θεολογίας της Εκκλησίας μας.

Ο άνθρωπος έχει πλαστεί, για να είναι κοινωνός και μέτοχος της Θείας ευφροσύνης. Ωστόσο, ο μισόκαλος Πονηρός τον απομάκρυνε από την μέθεξη της θείας ζωής και τον οδήγησε στην επιδίωξη της απόλαυσης ως ικανοποίησης των ποικίλων μεταμορφώσεων του ιδίου θελήματός του.

Το μεγαλύτερο μέρος της πορείας του ανθρώπινου πολιτισμού αποτελεί αντανάκλαση αυτής της αποστασίας από τους αρχαίους χρόνους μέχρι τους σύγχρονους με την κυριαρχία των μοντέρνων και μεταμοντέρνων αντιλήψεων.

Ο άνθρωπος επιδιώκει την απόλαυση μέσα από την απόκτηση όλο και περισσότερων αγαθών. Τα αποκτά, πολλές φορές μάλιστα εις βάρος άλλων που τα στερούνται, και ευφροσύνη δεν βρίσκει, παρά μόνο ένα αίσθημα ανικανοποίητου.

Ο άνθρωπος επιδιώκει την απόλαυση μέσα από την αναγνώριση και την επιβολή της βούλησής του σε όλο και περισσότερους ανθρώπους, που πολλές φορές αισθάνονται να καταπιέζονται. Κι ενώ το επιτυγχάνει αυτό, ευφροσύνη δεν βρίσκει, παρά μόνο ένα αίσθημα ανικανοποίητου.

Ο άνθρωπος επιδιώκει την απόλαυση μέσα από ποικίλες μορφές ηδονής που επινοεί, βάζοντας στο περιθώριο παραδοσιακούς θεσμούς της κοινωνικής μας οργάνωσης, και στο τέλος αυτό στο οποίο φθάνει είναι ένα αίσθημα ανικανοποίητου.

Μπορεί αυτό το αίσθημα να επιχειρεί να το κρύψει πίσω από επίπλαστα χαμόγελα, ρηχά γέλια, φανταχτερά χρώματα και λαμπερές επιφάνειες, αλλά ματαίως. Δεν κρύβεται.

Μας καλεί ο υμνωδός να αναζητήσουμε την ευφροσύνη «εν κρυφή», σε τόπο αφανή. Και ο αφανής αυτός τόπος είναι ένα σπήλαιο. Μέσα σε αυτόν τον αφανή τόπο, μέσα στο Σπήλαιο, να δούμε και να λάβουμε τα δώρα του Παραδείσου.

Με το νόημα αυτό, το “εν κρυφή” παύει να είναι απλώς ο αφανής τόπος και είναι ο μυστηριακός τρόπος της μετάνοιας, που μας ανοίγει τα μάτια και μας κάνει να δούμε μέσα στο ελάχιστο το ύψιστο.

Εκείνοι που με τη μετάνοια έχουν δεχθεί τη χάρη του Θεού, γράφει στην Β΄ προς Κορινθίους Επιστολή ο Απόστολος Παύλος, «ένῳ εἶναι φτωχοί, κάνουν πολλούς νὰ πλουτίζουν· ένῳ τοὺς ἐμφανίζονται προβλήματα, αὐτοὶ χαίρονται· ένῳ δὲν κατέχουν τίποτα, ἔχουν τὰ πάντα· κι ένῳ πεθαίνουν, ζοῦν» (6: 9-10).

Το παράδοξο αὐτό εἶναι το παράδοξο της ευφροσύνης που γνωρίζουν εκείνοι, οι οποίοι δια της μετανοίας μετέχουν των ενεργειῶν της θείας ζωῆς. Αὐτό περιγράφεται και σ' ένα κείμενο του 4ου μ.Χ. αἰῶνος, που αποτελεί ένα από τα θεμελιώδη κείμενα της χριστιανικῆς ασκητικῆς και πνευματικῆς ζωῆς κι ἔχει σωθεῖ με το ὄνομα του Αγίου Μακαρίου του Αἰγυπτίου.

Διαβάζουμε σε αὐτό ὅτι οι ψυχές, οι οποίες «οὐ πεποίθασιν ἐν ἑαυταῖς οἰόμεναι εἶναι τί... εὐφροσύνης ἐπουρανίου χάριτος μέτοχοι γίνονται». Στη μέθεξη αὐτή επιχειρεῖ να δώσει σάρκα και οστά η πραγματικῆ αναχωρητικῆ και ασκητικῆ ζωῆ, προνομιούχος χώρος της οποίας ἐδῶ και αἰῶνες αποτελεί η Αγιώνυμος Πολιτεία του Ἄθωνος.

Για το λόγο ἔχει νόημα να επαναλαμβάνεται ἐδῶ η χαρακτηριστικῆ στιχομυθία που διαβάζουμε στο Γεροντικό. Ρωτήθηκε κάποιος μοναχός: “Τί ποιεῖς ένταῦθα ὦ Μοναχέ;” Καί ἀπάντησε: “Τὸν τόπον φυλάσσω”. Το νόημα που ἔχει ἐδῶ η φύλαξη του τόπου εἶναι πολλαπλό.

Σαφῶς εἶναι η φύλαξη των ιστορικῶν και ιερῶν κειμηλίων αὐτοῦ του τόπου, ωστόσο πάνω ἀπ' ὅλα εἶναι φύλαξη του τόπου ως τόπου μυσταγωγίας και μέθεξης στην ευφροσύνη της ἐπουρανίου χάριτος δια πρεσβειῶν της Υπεραγίας Θεοτόκου, η οποία ἀπαντώντας στον ἀρχαγγελικό ἀσπασμό με το «γένοιτό μοι κατὰ τό ρῆμα σου» ἔγινε το δοχεῖο της Θείας Χάριτος, Μητέρα του Κυρίου μας και Μητέρα ὄλων μας.

Η Κυρία Θεοτόκος, η Παναγία του «Ἄξιον Ἐστιν», η σκέπη και καταφυγή και ἀγαλλίαμα, η Μητέρα του Κυρίου μας και Μεγάλη Μάνα ὄλων μας να καθοδηγεῖ τον καθένα ἀπό ἐμᾶς στον προσωπικό του ἀγῶνα, ὡστε την τρυφή (ἀπόλαυση) ἐν κρυφῆ να εὐρούμε και τα δῶρα Παραδείσου μέσα στο Σπήλαιο, δηλαδή μέσα στη μετάνοια.

ope.gr